

Súd: Mestský súd Bratislava III
Spisová značka: B1-30Cb/51/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118240392
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alexander Rác
ECLI: ECLI:SK:MSBA3:2023:6118240392.7

Uznesenie

Mestský súd Bratislava III v spore žalobcu: DDK SLOVAKIA plus, s.r.o., so sídlom Železničná 363, 905 01 Senica, IČO: 34 149 856, právne zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, 821 09 Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: Západoslovenská distribučná, a. s., so sídlom Čulenova 6, 816 47 Bratislava, IČO: 36 361 518, právne zast. advokátska kancelária Allen & Overy Bratislava, s. r. o., so sídlom Eurovea Central 1, Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, o zaplatenie 69.700,31 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie z a s t a v u j e.

II. Súd p r i z n á v a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Súd žalobcovi v r a c i a súdny poplatok za žalobu vo výške 826,16 EUR prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. po právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, postúpeným tunajšiemu súdu na ďalšie konanie dňa 20.06.2018 v súlade s ust. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 55.788,35 Eur s príslušenstvom a trovy konania z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. Podaním doručeným súdu dňa 31.01.2023 žalobca súdu oznámil, že v súlade s ustanovením § 144 CSP berie žalobu späť, a to s ohľadom na to, že vo vyššie uvedenom konaní boli predložené rozhodnutia všeobecných súdov SR, ktoré majú v prejednávacom spore veľký význam. Ustálená súdna prax všeobecných súdov SR, na ktoré sa žalobca pri podávaní návrhu v tejto veci odvolal, boli prekonané a dovtedajšiu rozhodovaciu prax menia. Žalobca zároveň žiada súd, aby uplatnil moderačné právo v zmysle § 257 CSP. Žalobca považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa, práve zmenu rozhodovacej praxe súdov výlučne počas priebehu súdneho konania. V čase podania žaloby sa žalobca dôvodne spoliehal na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov vo vyššie uvedenej veci, ktorá svedčila v jeho prospech a na základe ktorej svoj nárok kvalifikovane považoval za dôvodný a na podklade legitímneho očakávania ho uplatnil v súdnom konaní. Žalobca nemohol predvídať zmenu rozhodovacej praxe, práve naopak vzhľadom na bežnú preferenciu kontinuity a stálosti súdnych rozhodnutí mohol žalobca dôvodne predpokladať dôvodnosť svojho nároku a svoj postup v spore za legitímne uplatnenie (svojho) deklarovaneho nároku. Zo strany žalobcu tak v žiadnom prípade nejde o „bežnú stratu sporu“, rovnako tak nejde o vyvrátenie (skutkového) stavu riadne tvrdeného žalobcom, ani o nedostatok procesnej diligencie pri uplatnení nároku, alebo o skutočnosti, ktoré by sa zakladali na procesnej obrane žalovaného, ale o osobitnú okolnosť nezávislú od postupu žalobcu v konaní. Žalobcovi vo vzťahu k hodnoteniu výnimočnosti dôvodu pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania dáva aj rozhodovacia prax súdov. Rozhodovacia prax (vrátane praxe Najvyššieho súdu

SR) práve dôvody spočívajúce v (i) zmene právnej úpravy alebo (novú) osobitnú právnu úpravu (ii) zmenu alebo vývoj judikatúry, vrátane judikatúry SDEÚ alebo ESĽP a (iii) rozdielnu rozhodovaciu prax súdov (vrátane praxe súdov rôznej inštancie) všeobecne akceptuje ako typické tzv. dôvod hodný osobitného zreteľa spočívajúce v okolnostiach netýkajúcich sa strán spor, ktorý má byť vyhodnotený v kontexte konkrétnej prejedávanej veci. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že ide naplnenie podmienky výnimočnosti pre uplatnenie moderačného práva a opačný postup súdu by predstavoval neprímeranú tvrdosť voči žalobcovi. Kritérium vylúčenia neprímeranej tvrdosti voči neúspešnej strane sporu pri aplikácii ustanovení § 257 CSP, tak ako ho žiada uplatniť žalobca vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane akcentuje aj Ústavný súd SR (k tomu len napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020. V kontexte posudzovanej veci má žalobca za to, že na jeho strane možno hovoriť o zavinení zastavenia konania výlučne v procesnom zmysle (v dôsledku späť vzatia žaloby), avšak žalobca materiálne nezavinil vlastnú „stratu sporu“, keďže výlučným dôvodom späť vzatia žaloby je nepredvídateľná zmena rozhodovacej praxe súdov v spojitosti s prejedávanou vecou. Zároveň si dovoľujeme požiadať súd, aby prihliadol aj na skutočnosť, že v nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti samotný žalobca vynakladá snahu postupovať v konaní efektívne a hospodárne a žalobu berie späť pred prvým pojednávaním tak, aby došlo k minimalizácii vzniku ďalších trov konania. Žalobca zároveň žiada o vrátenie alikvotnej časti súdneho poplatku, a to s poukazom na ustanovenia § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, keďže žalobca berie žalobu späť v celom rozsahu pred konaním prvého pojednávania vo veci.

3. V súvislosti so späťvzatím žalobcu, doručil súd žalovanému výzvu, či trvá na podanej vzájomnej žalobe a či si s ohľadom na obsah späťvzatie žaloby uplatňuje nárok na náhradu trov konania. Žalovaný doručil súdu dňa 14.02.2023 vyjadrenie k späťvzatiu žaloby a k alokácii trov konania. Žalovaný v podaní uviedol, že na vzájomnej žalobe po žalobcovom späťvzatiu žaloby ďalej netrvá. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný uviedol nasledovné: „Vývoj rozhodovacej praxe súdov by nemal byť dostatočným dôvodom hodným osobitného zreteľa. Ustanovenie § 257 CSP by sa malo aplikovať na zmiernenie tvrdosti základného pravidla o náhrade trov, napríklad keď by náhrada trov mala negatívny dopad na sociálnu situáciu neúspešnej strany. Ak sa žalobca spoliehal na protichodné rozhodnutia nižších súdov, neospravedlňuje ho to z jeho povinnosti znášať trovy konania, vznik ktorých procesne zavinil. Po druhé, aj keby vývoj rozhodovacej praxe súdov bol vo všeobecnosti dôvod hodný osobitného zreteľa (čo popierame), v tomto prípade to nemôže byť podstatné. Z písomných podaní je zrejmé, že svoj nárok žalobca odvodzuje primárne z nálezů Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/2014-132 zo dňa 22. júna 2016. Ako vysvetľujeme nižšie a v doterajších písomných vyjadreniach, výklad tohto nálezů Ústavného súdu bol jednoznačný aj počas trvania tohto sporu, čo Ústavný súd potvrdil aj vo svojom rozhodnutí z konca roka 2021.3 Podotýkame, že toto rozhodnutie Ústavného súdu bolo detailne zdôvodnené a zverejnené viac ako rok pred späťvzatím žaloby žalobcu. Posledný nález Ústavného súdu z marca 2022 len potvrdil líniu, ktorá bola založená 7 rozhodnutiami Najvyššieho súdu a potvrdená spomínaným rozhodnutím Ústavného súdu z decembra 2022. Po tretie, v čase začatia sporu (27.02.2018) existoval jednoznačný právny základ účtovania poplatku za prístup do distribučnej sústavy žalovaného (zmluva o prístupe medzi žalobcom a žalovaným z 12. decembra 2014), ktorého vrátenia sa žalobca domáhal. Prístup do sústavy na základe tejto zmluvy žalobca dlhodobo užíval (a do dnešného dňa užíva). Po štvrté, judikatúra v otázke poplatku za prístup bola jednoznačná už v úvodných štádiách tohto sporu:

(a) už v roku 2008 poskytol Súdny dvor EÚ výklad základných pojmov regulácie trhu s energetikou, v rámci ktorého výslovne spojil prístup do distribučnej sústavy s dodávkou elektrickej energie do distribučnej sústavy;

(b) v roku 2016 Ústavný súd SR potvrdil, že zmluva o prístupe medzi výrobcou elektriny a prevádzkovateľom distribučnej sústavy predstavuje bezchybný právny základ na úhradu poplatku za prístup;

(c) v roku 2017 Krajský súd v Bratislave ustálil, že výrobca elektriny užíva distribučnú sústavu vtedy, ak má právo do nej dodávať elektrinu

Všetky tieto rozhodnutia boli verejne dostupné a teda žalobca sa mal možnosť s nimi oboznámiť. Okrem kľúčového nálezů Ústavného súdu SR, ustálenej judikatúry Súdneho Dvora EÚ a ustálenej judikatúry Krajského súdu v Bratislave uvedených vyššie potvrdilo opodstatnenosť účtovania poplatku za prístup aj:

(a) 7 ďalších rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I

(b) 3 ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach; a

(c) 7 ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR.

Žalobca si v priebehu tohto konania musel byť vedomý množstva obdobných konaní prebiehajúcich pred všeobecnými súdmi, najmä tých pred Najvyšším súdom SR. Tieto rozhodnutia len doplnili jednoznačnú judikatúru Ústavného súdu SR, Súdneho Dvora EÚ a Krajského súdu v Bratislave, ktorá existovala už v úvodných štádiách tohto sporu. Po piate, názor Najvyššieho súdu SR bol verejne známy už dňa 20. novembra 2019 (rozhodnutie vydané v konaní pod sp.zn. 3Obdo/18/2019). Namiesto späťvzatia žaloby bezprostredne po oboznámení sa s názorom Najvyššieho súdu SR však žalobca pokračoval v konaní. Žalobcovi pritom nič nebránilo v tom, aby svoju žalobu vzal späť podstatne skôr a tým predišiel vzniku ďalších trov konania na strane žalovaného. Keďže tak žalobca včasne neurobil, vznikla mu povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému. Po šieste, judikatúra najvyšších súdnych autorít, na ktorú sa žalobca spolieha v návrhu na uplatnenie moderačného práva súdu, nepodporuje pozíciu žalobcu, že v predmetnom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné preniesť na žalovaného ťarchu povinnosti úhrady jeho vlastných trov konania. Žalobca v tejto súvislosti odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020 a na bližšie nedefinovanú „rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR“. K údajnej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR sa žalovaný nevie bližšie vyjadriť, keďže žalobca neodkazuje na žiadne konkrétne rozhodnutia. Žalovaný má za to, že takáto prax Najvyššieho súdu SR neexistuje. Na základe uvedeného Ústavný súd potvrdil, že išlo o „celkom výnimočný prípad“ odôvodňujúci aplikáciu moderačného práva súdu. Predmetný spor však nevykazuje žiadne z uvedených známkov „výnimčnosti“. Ide o klasickú žalobu na plnenie podanou obchodnou spoločnosťou, pri ktorej neexistuje pochybnosť o sociálnych či majetkových pomeroch. Žalobca by mal preto znášať náhradu trov konania v plnom rozsahu, tak ako predpokladá zákon.“

4. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť a podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

5. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatíu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP alebo pojednávanie.

6. Späťvzatie žaloby je jedným z dispozičných oprávnení žalobcu ako strany sporu s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp).

7. Žalobca vzal žalobu späť skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie, preto súd konanie zastavil v zmysle vyššie citovaných ustanovení bez ohľadu na súhlas, či nesúhlas žalovaných.

8. S poukazom na vyššie uvedené, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku č. I. tohto uznesenia, t. j. súd konanie zastavil.

9. Podľa ust. § 256 ods. 1 a 2 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

10. Podľa ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Súd poznamenáva, že späťvzatie žaloby je procesný úkon žalobcu, z ktorého obsahu jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho uplatneného nároku celkom, alebo v určitej časti, nemá záujem a že je uzrozumený s tým, že o jeho návrhu nebude v tomto rozsahu súdom meritórne rozhodnuté. Zákon neukladá povinnosť zdôvodniť späťvzatie žaloby (alebo jej časti), avšak dôvody späťvzatia sú významné pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa ust. § 256 CSP. Ust. § 256 CSP ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto procesne zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie je treba

posudzovať výlučne z procesného hľadiska (t. j. podľa procesného výsledku), nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej.

13. Súd v danej veci skúmal, či sú v predmetnej veci dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nepriznal žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania, ako navrhoval žalobca, či teda sú splnené predpoklady na uplatnenie ust. § 257 CSP.

14. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP, resp. § 256 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 21.02.2017, strane sporu, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia § 257 CSP, len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody.

15. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07 či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). (Komentár Civilný sporový poriadok, 2. vydanie, 2022. ŠTEVČEK, FICOVÁ, BARICOVÁ, MESIARKINOVÁ, BAJÁNKOVÁ, TOMAŠOVIČ A KOL.)

16. Súd má vedomosť, že Najvyšším súdom SR bolo rozhodnuté v obdobných veciach viacerými senátmi Najvyššieho súdu SR, v ktorých dovolací súd vyslovil svoj právny názor (1Obdo/18/2019, 1Obdo/13/2019, 3Obdo/18/2019, 2Obdo/9/2019, 2Obdo/15/2019, 4Obdo/95/2018). Najvyšší súd SR okrem iného vo svojich rozhodnutiach poukázal na to, že v zmysle zákona č. 656/2004 Z. z. nebolo možné, aby výrobca elektriny uzatvoril s prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy zmluvu o pripojení do distribučnej sústavy bez toho, aby súčasne neuzatvoril aj zmluvu o prístupe (resp. aby táto zmluva nebola súčasťou zmluvy o pripojení). Bez uzatvorenia zmluvy o prístupe, ktorú zákon č. 656/2004 Z. z. priamo vyžadoval - by nemohol výrobca elektriny pôsobiť na trhu s elektrinou, keďže by nespĺňal zákonnú podmienku priamo vyplývajúcu z ust. § 21 ods. 2 písm. a) zákona č. 656/2004 Z. z. Zjednodušene povedané, aby mohol výrobca elektriny (t. j. žalobca vyrábať elektrinu a dosahovať zisk z predmetu svojej činnosti ako základného znaku podnikania, musel rešpektovať zákonnú úpravu a splniť všetky podmienky stanovené cit. zákonom vrátane uzavretia zmluvy o prístupe a o pripojení v sústave so žalovaným ako prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy. Následne sa výrobca elektriny nemôže s úspechom brániť tvrdením, že jeho vôľou (resp. úmyslom) nebolo uzavrieť zmluvu o prístupe, keďže táto je obsiahnutá už v tom, že chcel ako výrobca pôsobiť na otvorenom trhu s elektrinou, s ktorým je spojené splnenie všetkých zákonných podmienok (resp. povinností). Povinnosti prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy umožniť výrobcovi elektriny pripojenie a prístup do

distribučnej sústavy na základe zmluvy o prístupe a o pripojení k sústave predpokladanej zákonom č. 656/2004 Z. z. (§ 21 ods. 2 písm. a), § 24 ods. 2 písm. h) cit. zákona).

17. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že späťvzatie žaloby po tom, ako Najvyšší súd SR po začatí konania v danom spore dospel k odlišným právnym záverom, ako predtým rozhodli sudy prvej a druhej inštancie, nemožno vyhodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo možné aplikovať ust. § 257 CSP.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP. Vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobcom súd konštatuje, že procesné zavinenie na zastavení konania je na strane žalobcu, nakoľko práve správanie žalobcu viedlo k zastaveniu konania a nebolo v zmysle žalobnej požiadavky. Súd uvádza, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania, nakoľko ním uvádzané dôvody (zmena rozhodovacej praxe súdov, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky až po začatí tohto súdneho konania dospel k odlišným právnym záverom, ako predtým dospeli sudy prvej a druhej inštancie), súd nepovažuje za dôvody hodné osobitného zreteľa. Na základe uvedeného súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému a teda rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku č. II. tohto uznesenia.

19. O výške náhrady trov konania, rozhodne súd po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

20. Podľa § 11 ods. 3 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, žaloby na obnovu konania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania alebo dovolanie odmietlo alebo vzalo späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz; to neplatí, ak bolo dovolanie odmietnuté z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

21. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov okrem poplatku v konaní o rozvod manželstva a poplatku, ktorý sa vracia podľa odseku 1, sa poplatok alebo jeho časť (preplatok) vracia krátený o 1 %, najmenej však 6,70 eura. Ak sa návrh vzal späť pred zaplatením poplatku, poplatok sa nevyrubuje.

22. Žalobca dňa 25.05.2020 zaplatil súdny poplatok za podanú žalobu na súd vo výške 834,50 EUR. Súd rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku kráteného o 1 %, t. j. kráteného o 8,34 EUR, teda rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 826,16 EUR, prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., a to po právoplatnosti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti výroku I., a II. tohto uznesenia možno podľa § 357 písm. a) a m) CSP podať odvolanie. Odvolanie môže strana podať v lehote do 15 dní odo dňa doučenia tohto uznesenia, dvojmo na Mestskom súde Bratislava III. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Proti výroku III. tohto uznesenia nie je možné podať odvolanie.